

Mysterieuze verdwijningen: “Ik blijf Elke zoeken, tot mijn laatste dag”

Caroline Vandenreyt en Nancy Vandebroek Vandaag om 20:46

De Plek: Langs deze drukke steenweg in Neeroeteren werd Elke Wevers het laatst gezien. Een bewakingscamera heeft haar nog even een laatste keer in beeld gebracht voor ze voorgoed verdween op 9 december 2010. Foto: Raymond Lemmens

Maaseik -

Vorig jaar waren er 1.079 onrustwekkende verdwijningen in ons land. Het merendeel raakt snel opgelost, 1.041 mensen zijn teruggevonden. Maar er zijn ook dossiers die nooit afgesloten kunnen worden, mannen, vrouwen en kinderen die spoorloos blijven. Jaren en jaren. Zoals Elke Wevers (32) uit Maaseik of Marc Vanherf (14) in Riemst. Wij nemen u deze week mee naar de plek van vier mysterieuze verdwijningen.

“Dit is geen leven meer. Dit is overleven”, beschrijft Elza Wevers (63) hoe alles niets geworden is sinds 9 december 2010. Eén sms’je is er nog van hun enige dochter Elke (32) die laatste ochtend in Neeroeteren gestuurd naar een collega. Dat ze terug naar huis ging, zich niet goed voelde. Maar thuis zou ze nooit meer geraken. Of misschien wel nog heel even. Al bijna acht jaar is er geen spoor meer van de jonge directiesecretaresse van het ziekenhuis van Maaseik. Ondanks een gouden tip van 25.000 euro. Papa René (63): “Ons hele spaargeld hebben we erin gestoken, want ik heb niet

het gevoel dat justitie de dader wil vinden. Ik praat met iedereen, met zoveel mogelijk mensen, op elke wandeling die ik maak. Je weet nooit, misschien weten ze iets. Het kleinste detail. Elza niet, ze vermijdt zelfs het warenhuis omdat ze het gevoel heeft dat iedereen staart.”

“Dit is mijn therapeut”, wijst René Wevers, terwijl hij een overenthousiaste Aika - hun hond - even binnen zet. “Die heb ik gekocht nadat Elke verdwenen is. Ik weet niet waar ik zonder hem zou zijn. Hij maakt dat ik elke dag moet opstaan, gaan wandelen, dat ik mensen ontmoet. Elke had hem zeker leuk gevonden, ze was een dierenvriend.”

Foto: credit

Sinds 9 december 2010 is niets in huis meer hetzelfde. Eén dochter hadden ze. Eén dochter zoeken ze. “Tom, de vriend van Elke, belde die avond rond 20.30 uur of ze hier was. René nam op en ik zag me-teen aan zijn gezicht dat er iets ernstig gebeurd was. Ik weet nog dat ik zelf direct zei: ‘Elke is niet thuisgekomen.’ We zijn onmiddellijk naar hun appartement in Neeroeteren gereden. Je belt haar vrienden, collega’s, niemand wist iets. Natuurlijk hebben we de politie ingeschakeld, maar die kunnen de eerste 48 uur weinig doen. Elke was meerderjarig, dit was geen verdwenen kind”, vertelt Elza over die eerste avond. Geslapen hebben ze niet. “Voor ons kwam het onderzoek veel te traag op gang, al die verloren tijd. En het was dan nog de tijd van de feestdagen, Kerstmis kwam eraan, Nieuwjaar, recupdagen... Hoe vaak we ons verhaal aan een volgende politieman hebben moeten vertellen?”

Huismus

Mama had meteen geweten dat het mis was. “Elke was een huismus. Boekje lezen in de zetel, tv kijken. Daar kon ze van genieten, dat waren haar avonden. Zo goed als iedere avond belde ze ons. Alleen die avond niet, omdat we gezegd hadden dat we vrienden in Duitsland gingen bezoeken.”

René: “Ze had de dag voordien nog wel bezorgd getelefoneerd, omdat ze wist dat daar veel sneeuw lag. Maar ik stelde haar gerust, we laten sinds jaar en dag winterbanden opleggen. En ik ben dat weer wel gewend, ik was jarenlang beroepsmilitair in Duitsland.”

Het traject dat Elke die laatste dag heeft gedaan, heeft hij keer op keer opnieuw afgelegd. Vruchteloos. Telkens weer. “Maar het kan niet dat niemand haar gezien heeft, op dat moment passeren daar veel schoolkinderen. Het is volgens mij onmogelijk dat je daar iemand in een auto sleurt... Nee, ik vermoed dat Elke vrijwillig terug naar huis is gegaan.” Het had gesneeuwd die dag, te glad voor Elke om zoals iedere andere ochtend naar haar werk als directiesecretaresse in het ziekenhuis van Maaseik te fietsen. Collega Johan zou haar onderweg met de auto oppikken. Ze is vertrokken uit haar flat aan de Spilstraat, heeft een eindje naar het kruispunt aan de Maaseikerlaan gewandeld maar dan is er een sms’je naar de collega vertrokken: *Het gaat me niet, ik ga terug naar huis.* “In de buurt van de nachtwinkel is ze nog te zien op camerabeelden. Elke slaat daar rechtsaf, terwijl ze normaal naar links moest om opgepikt te worden. Dus ik denk dat ze zelf beslist heeft om terug naar huis te gaan. Langs een andere weg, daardoor kwam ze langs de achterkant aan hun appartement en zag ze of de auto van Tom er nog stond. Vanaf die straat kon ze ongezien de kelder binnengaan en moest ze zich tegenover niemand verantwoorden.”

Ziekenhuis

Maar dan blijft de vraag: waarom? “Elke was al een tijdje stiller en bedrukt. Dat hadden ze ook op het werk gezien. Als ze voordien problemen had, kwam ze er altijd met ons over praten. Maar dat was nu niet het geval, ze was er niet klaar voor”, knikken de ouders. Ze denken dat ze weten wat haar bezighield. “Relatieproblemen. Elke vermoedde wellicht dat er een tweede vrouw was en wilde ongestoord in de computer van haar vriend op zoek gaan naar bewijzen.” Uit het onderzoek zou ook gebleken zijn dat ze ’s nachts al in de pc gedoken was. Niet dat ze Tom iets kwalijk nemen, of ook maar weten of er echt iets aan de hand was. “Als het zo geweest is, dan was het zo... Er zijn wel meer relaties waar dat ooit gebeurt.”

“Tot onze laatste dag blijven we zoeken”, knikken Elza en René Wevers, de ouders van Elke. Foto: Raymond Lemmens

De auto van Tom was effectief weg, Elkes vriend staat die dag perfect en traceerbaar ingeklokt als onderhoudswerker in het ziekenhuis. “Wij hebben nooit geloofd dat Tom er iets mee te maken heeft. We zien hem nog af en toe, hij helpt sinds een tijdje ook als we iets nodig hebben voor de website ‘SOS Elke’. Laatst ben ik nog daar geweest, met computerproblemen. Zijn scherm startte op met een foto van Elke. Dat kan niemand aan, iedere dag naar die foto staren, als je zelf meer weet. Neen, we vinden het zelf erg voor die jongen, want mensen blijven toch altijd denken en kijken...”

Dat weten ze als geen ander, heel lang is Elza zelfs zo goed als weggebleven uit de winkels in de buurt. “Gewoon omdat je het gevoel hebt dat ze je de hele tijd aanstaren.”

Wat er echt gebeurd is, weten ze niet. Maar er zijn vermoedens. Dat iemand Elke aan of in de kelder heeft staan opwachten. Iemand die wist dat ze daar zou zijn of zou komen. Aan een wildvreemde twifelen ze heel erg. “Dat van die buurman Ulrich K. geloof ik echt niet. Elke heeft nooit over die man gesproken. Ja, ze waren burens en allebei bij Natuurpunt maar daar zou hij toch vooral een eenzaat zijn geweest.”

Het is een van de vele pistes die de voorbije acht jaar gepasseerd en onderzocht zijn. Naast de dregacties, duikers in het Bergerven, zoekingen aan en om het ziekenhuis,... Het verhaal van de buur is in elk geval vreemd, de man zit intussen in een Zweedse cel nadat hij daar door het lint gegaan is en een brutale moord met bijl en mes op een bejaarde man heeft gepleegd. Belgische speurders hebben hem ginds aan de tand

gevoeld, maar ook dat bleek het zoveelste dode spoor. En dan is er natuurlijk nog de Nederlandse speurder Ben Zuidema - 'De Neus' - die belooft alles op alles te zetten en haar terug te brengen. Maar de man voelt zichtbaar zijn leeftijd, het detectivebureau is intussen zelfs op zo goed als non-actief gezet. "Je probeert alles, je hoopt op alles. Je wil niet weten hoeveel pendelaars en waarzeggers we hier aan de deur hebben gezet. En ook al geloof je hen niet, je wil ook niet iemand zomaar wegsturen en achteraf denken dat je een spoor gemist hebt. Maar het is heel akelig, op de duur verdenk je iedereen. Tegelijk zijn er ook zovele mensen die ons vanuit hun hart geholpen hebben, met de affiches, de plaats voor de spandoeken, het drukwerk, zoekacties. Ik ben die mensen voor altijd dankbaar."

Elke op een van haar laatste vakanties, ongedwongen plezier. Foto: Raymond Lemmens

Vermassen

Hun nieuwe en misschien wel laatste hoop ligt nu in de handen van toppleiter Jef Vermassen. Die heeft beloofd om vanaf september één van zijn advocaten op de zaak te zetten en al die duizenden pagina's opnieuw uit te vlooien. "We weten ook echt niet meer wat we anders nog moeten doen. We weten het echt niet meer..."

Anders zijn ze helemaal, zegt Elza. "We hebben vrienden verloren sinds dit. Omdat we veranderd zijn, omdat we het moeilijk hebben met eens te lachen of even te vergeten. Zelf iets vieren doen we niet meer. Omdat niets meer is zoals het was. Naar familiefeestjes of vrienden ga je nog, maar het

is moeilijk. Als je dan eens een fijne avond hebt, is er achteraf altijd dat schuldgevoel.”

Is er een verdachte, een spoor, enige aanwijzing waar Elke kan zijn? “We mogen geen commentaar geven in een lopend onderzoek”, is de korte repliek van justitie.

Afsluiten doen ze het dossier niet, maar na acht jaar is ook wel duidelijk dat er niet heel veel pistes meer zijn. Niet dat er niet veel onderzoek geweest is. Alleen al de speurders van de federale gerechtelijke politie spendeerden een kleine 10.000 manuren aan het onderzoek, zo’n 20.000 kilometer hebben ze afgezocht en afgelegd. Lijkhonden zijn ingeschakeld, helikopters, duikers, bijna 400 mensen zijn verhoord.

Maar de ouders zijn allesbehalve overtuigd. “Wij hebben het gevoel dat ze de dader niet willen vinden. Wij zijn het die zoektochten met duikers van Samanta Maaseik en de Maasmechelse brandweer hebben georganiseerd, met hondenvereniging Argos, langs 230 kilometer bospaden en omgeving. Al onze spaarcenten hebben we uitgelooft. Dat zou je toch niet moeten doen als slachtoffers, dat is de taak van justitie. Maar tot mijn laatste dag blijf ik zoeken, tot ik er dood bij neerval. Ergens in jouw hart blijf je toch hopen. Maar je weet ook wel... Het leven is niet meer mooi, neen.”

www.soselkewevers.be